

Tomi Leino Trio



1 2 3 4 5 6 7 8 9

11 OKTOBER 2018
MUZIEKODROOM, HASSELT

REPORT: SIS VAN HOOF
FOTOS: STEFAN MEEKERS ©

MET DANK AAN: MOVE2BLUES

Tomi Leino Trio mocht als eerste band het nieuwe bluesseizoen openen in de Hasseltse muziektempel, waar die avond in de grote zaal ook een try-out van Bazart plaatsvond. Dat hebben we gemerkt want parkeren leek geen senicure, maar we raakten wel tijdig ter plaatse voor het optreden van dit Finse trio, dat blijkbaar in Scandinavië hoge ogen gooit. Danny Guilliams van Move2Blues was er dan ook als de kippen bij om de band te contacteren. De Hasseltse MOD kreeg de primeur voor het begin van een concertreeks die hen vooral in Duitsland brengt om te eindigen in het Nederlandse Dongen. Het trio was in deze bezetting dan ook voor het eerst te gast in België en blijkbaar viel dat best in de smaak want bassist/gitarist Jaska Prepula, die de looks heeft van de vroegere Mick Jagger, haalde de loftrumpet boven over het Belgische bier.

Het Tomi Leino Trio (TLT) was mij niet bekend, maar heeft wel wat adelbrieven achter de hand want de band speelde al in heel wat bekende bluesclubs van Midden-Europa. Er waren ook de twee albums 'Get On Down'(2013) en vooral het gesmaakte 'Hip Shooting' (2016) die de bal echt aan het rollen bracht. Het was dan ook geen verrassing dat zanger/gitarist/harpist Tomi Leino in 2016 de Blues Award in de wacht sleepte van beste Scandinavische gitarist. De band begeleidt dan ook vaak Amerikaanse artiesten zoals onder meer James Harman en Rj Mischo.

Het was dan ook benieuwd uitkijken naar hun eerste Belgische passage en we waren niet de enigen die er zo over dachten. Een goede opkomst dus zodat in een broeierig warme box heel wat zweetdruppels werden gelaten.

Nog eens een avondje uit de oude bluesdoos, met eerlijk gebrachte bluessongs met veel gevoel gebracht door een stelletje professionele muzikanten. Met een gevarieerde setlist, een mix van eigen nummers in combinatie met covers van vroegere bluesgrootheden. Niets vernieuwend dus, maar dat hoeft niet altijd wat mij betreft. Blues zonder franjes met prima klinkende nummers en doeltreffende solo's van de muzikanten. Meer moet dat niet zijn.

TLT bracht een erg gevarieerde eerste set met deels eigen nummers zoals 'Elaine', 'Hop Shooter' en het swingende 'Here I Am' met mooie zang-en loepzuivere gitaarpartijen. Ook slidegewijs kwam de frontman aan zijn trekken met onder meer een mooie cover van Jimmy Reed ('I Wanna Be Loved') waarin bassist Jaska Prepula zijn bas ruilt voor een slaggitaar. Hoogtepunt van deze set is wat mij betreft het erg swingende 'I'm Gonna Quit You Baby' waarin Tomi Leino een prachtig klinkende gitaarsolo uit de mouwen schudt. Ook met de mondharmonica volgen er een aantal pareltjes zoals het ritmische 'I Got Love If You Want It' (Slim Harpo) en Bo Diddleygewijs loopt de eerste set af na een korte maar stevige druminterventie van Mikko Peltola.

Set twee begint harpgewijs met twee sterke covers: 'What My Mama told Me' (Corey Bell) en 'Money Honey' (Muddy Waters). Met het eigen instrumentaaltje 'East Street Shuffle' tilt TLT het niveau nog een beetje op. Dan is er tijd voor een rustpunt met 'Everybody Needs Somebody', om vervolgens slidegewijs verder te gaan met het stevige 'I Had A Dream', prachtig nummer.

Met 'Juke Joint Boogie', het ritmische 'Take Me For A Ride' en het funky 'Im Your Man', waarin drummer en bassist ook hun ding mogen doen, wordt afgesloten met een swingend nummer, klinkend als een Fabulous Thunderbirds-song. Uiteraard kon een bis niet uitblijven en 'All The Way To New Orleans' werd in stijl afgesloten. Prima concert van een band, die wellicht volgend jaar op één of ander festival te bewonderen zullen zijn in de Lage Landen.

MEER FOTO'S VIA CONCERT PIXELS